

TÍTOL: LA MILITÀNCIA JUVENIL

AUTOR: DAVID HERNÁNDEZ

ANY: 2015

**SECRETARIA NACIONAL DE FORMACIÓ DE LA FORJA - JOVENT
REVOLUCIONARI**

La militància juvenil és l'organització col·lectiva dels joves, normalment fins els 26 o 27 anys, conscienciats de la lluita que cal emprendre. És necessària, per a qualsevol estratègia o organització política tenir un jovent organitzat per assegurar el relleu generacional i per eixamplar llur influència en la vida social.

La militància juvenil conseqüent a la llarga acaba esdevenint una escola de formació. Aquesta etapa militant et fa créixer com a persona en tots els sentits: Aprens a ser responsable, et formes políticament, generes vincles amb persones i t'enfrontes a diferents situacions que t'empenyen a ser el més polivalent possible. La formació costa i és difícil. D'entrada, és normal i no ens ha de preocupar que per un nou jove conscienciat i organitzat sigui difícil entendre en què consisteix el marxisme i la dialèctica o diferenciar la tàctica i l'estratègia, no sàpiga utilitzar l'esprai per fer un mural o li faci respecte executar accions combatives, per posar alguns exemples. El que ens ha de preocupar és si l'organització juvenil està en disposició de formar-los en la teoria i en la pràctica per aplanar-nos el camí d'entendre, per ells mateixos, la necessitat d'executar i d'anar adaptant segons el context una política nítidament d'esquerres i nítidament independentista per continuar construint la Unitat Popular, entenent-la com el que és, com a l'acumulació de forces entre les classes treballadora i populars i la reivindicació de les lluites socials seguint l'estratègia independentista per la consecució de la República Socialista dels Països Catalans.

Formació teòrica i formació pràctica. L'una sense l'altra no serveix. Ni «rates» de biblioteca ni acció sense contingut polític. Un bon militant ha de ser el més polivalent possible, tant ha de poder escriure les actes de les assemblees, un manifest o comunicat, com editar un cartell o sortir al carrer amb l'esprai o a fer una acció combativa. Això sense renunciar mai al repartiment de tasques en comissions i al que millor sap fer cadascú, òbviament. Però tothom hauria d'aprendre, o com a mínim intentar-ho, de tot.

La primera experiència d'un jove que entra a formar part de l'organització juvenil ha de ser la de respecte, responsabilitat, confiança, treball, amabilitat i, perquè no, també divertiment en molts moments. És clau conèixer una cosa nova en bones condicions, perquè si no, és difícil canviar. És a dir, si un militant novell entén que és normal no prendre actes de les reunions, no utilitzar el correu electrònic, que els grups de missatgeria instantània siguin un guirigall i una irresponsabilitat, serà difícil que ell mateix vulgui canviar l'organització perquè només haurà conegut aquesta forma de funcionar, a banda que és difícil passar de males a bones dinàmiques. En canvi, si el que coneix és bona organització, bon funcionament i política, serà difícil el seu desviament en la praxi política que defensem.

L'amiguisme, les ànsies de poder, de ser reconegut i conegut, dinàmiques de festa i droga, no tenir (i a vegades ni voler) més espais d'amistat que el de la pròpia organització són actituds liberals i, per tant, contrarevolucionàries per molt que es vesteixin d'una estètica pseudorevolucionària. Són factors que a la llarga porten a un

deteriorament de la militància i un desviament de la política a defensar, prioritzant el bé individual al col·lectiu.

Entre tots hem de combatre l'esquerranisme i l'estètica per l'estètica entre el jovent independentista revolucionari. Cal explicar que el radicalisme verbal és pur postureig si no va acompanyat d'una tàctica i una clara estratègia per a la consecució dels objectius polítics. En definitiva, cal formar les noves fornades de militants per a què facin política d'esquerreres i independentista i no es deixin emportar per la comoditat del radicalisme negatiu, aquell que no treballa en positiu i en direcció de l'acompliment dels objectius.

El jovent no s'ha d'aïllar dels seus amics no conscienciats ni organitzats, ni ha de deixar de banda les associacions culturals o esportives en les quals participa. Sabem que la majoria de vegades és difícil perquè la militància pren molt de temps, però s'ha de fer l'esforç, sense que això representi, ni molt menys, i el jove militant n'ha d'estar convençut i conscienciat, oblidar les obligacions militants i la lluita per la independència dels Països Catalans i la transformació social. A través de la nostra pròpia presa de consciència i maduració política, no hem de menysprear els sectors menys conscients. L'opció més còmoda seria la de mantenir-nos al marge dels joves menys polititzats, refugiant-nos en la nostra puresa ideològica i tractant d'ignorants la resta dels joves. Però la realitat és que els grans canvis polítics no els fan les organitzacions aïllades del poble, sinó àmplies capes de població mobilitzada colze a colze amb els sectors més conscients.

Per tot això, és obligació de tots els militants i organitzacions revolucionàries facilitar eines formatives als joves militants i ajudar-los en el seu creixement i maduració. I és obligació dels militants adults entendre que no es pot cometre l'error de caure en un allunyament entre militants novells i militants experimentats. El sistema està dissenyat per dividir les generacions en compartiments per evitar que es trobin en espais compartits (actualment un dels pocs espais intergeneracional és la cultura popular). Doncs nosaltres, i en benefici del nostre projecte polític, hem de cercar i impulsar espais de treball i diàleg entre militants de 16, 25, 40 i 60 anys. Qui té més experiència podrà aconsellar qui comença a lluitar, però segur que també el jovent pot ensenyar noves formes i eines de lluita per avançar plegats.